

[Lannung.]

konstaterer man da også, at man ikke uden for det område, der dannede det dansk-norske monarki, overhovedet kender begrebet en særlig højesteretsprøve. Det gælder således Sverige og hele den angelsaksiske verden. Det er med andre ord en hjemmegjort foretelse, vi her står over for. Alle, der kender lidt til udenlandske forhold, ved, at det er en ubestridelig kendsgerning, at der stilles større fordringer til danske jurister i henseende til embedseksamen og for sagførere fuldmægtigtid, prøve o. s. v. end i de allerfleste fremmede lande. Der er således så meget mindre grund til en ekstra prøve her.

Jeg er i henhold til, hvad jeg her har fremført, ubetinget tilhænger af den nuværende højesteretssagførerprøves afskaffelse. Spørgsmålet om, hvorledes man i øvrigt vil forme nyordningen, må derefter nærmere drøftes. Jeg ville for mit vedkommende eventuelt kunne gå ind for et kompromis, hvorefter erklæringen i retsplejelovens § 127 ikke alene skulle gå ud på, at vedkommende landsretssagfører er øvet i, men at han også er egnet til procedure, nærmere at forstå således, at en landsretssagfører efter fem års virksomhed kan afæske landsretten en udtalelse om, hvorvidt han er øvet i og egnet til at procedere, med den virkning, at han i bekræftende fald derefter får almindelig møderet også for højesteret. Landsretterne kender jo sagførerne og deres procedure ikke som eksamenspræstation, men, hvad vigtigere er, gennem en årrække. Forandringen i forhold til det nuværende system, hvor landsretssagførere kan møde for højesteret i såkaldte egne sager, blot de får en erklæring fra landsretten om, at de er øvede i procedure, vil altså blive den, at de nu skulle have en erklæring om ikke blot at være øvede, men også egnede, men til gengæld får almindelig møderet. I fremtiden ville sagførerstanden således efter den nugældende højesteretssagførerprøves afskaffelse komme til at bestå af to kategorier af landsretssagførere, de landsretssagførere, der

efter fem års praksis har afæsket landsretten og modtaget den omtalte erklæring og dermed har fuld møderet for alle retter, og de, der ikke har gjort det og derfor kun har hidtil gældende møderet.

Subsidiært kan jeg tiltræde det foreliggende forslag som i hvert fald bedre end den nugældende ordning.

Med hensyn til titulaturen ser jeg personlig gerne, at den ubetinget bliver ens for alle, og den naturlige titel vil da efter mit skøn være „sagfører“, eventuelt, hvis man endelig vil, „advokat“. Der kan så på brev-papiret angives den møderet der tilkommer vedkommende. Vil man imidlertid bibeholde forskel i titulaturen, hvad man synes tilbøjelig til, bør lige møderet formentlig give lige titulatur. Jeg kan i denne forbindelse også henvise til højesterets skrivelse af 27. april 1954 in fine og den tanke, der dér er kommet til udtryk. Men det er et spørgsmål, der kan tales nærmere om i udvalget.

Hermed skal jeg anbefale lovforslaget til velvillig behandling.

Hølge Madsen: Når vi fra retsforbundets side ofte som noget primært fremhæver statens opgave som retsværner, må vi naturligvis være meget interesserede i et forslag, der drejer sig om den øverste instans i retsplejen, nemlig højesteret. Heller ikke i mindre sager, som vi måske kan kalde den foreliggende, vil vi tabe de store linjer af syne. Uforanderlighed hører vel til de egenskaber, som indgyder respekt, og det kunne derfor nok bidrage til varsomhed med reformer på områder, som bør være omgivet af respekt. I denne forbindelse vil jeg også erindre om, at det jo heller ikke er så meget længe siden, at vi netop indførte reformer angående højesteret. Men når dette er sagt, må det også siges, at selvfølgelig må det være vor opgave herinde at se på befolkningens interesser i at få de foreslåede reformer gennemført.

Jeg er enig med tidligere ærede ordførere, som har fremhævet, at dette ikke først og fremmest er et internt sagførerspørgsmål,